

Mažieji piligrimai

1

SKYRIUS

– Kalėdos be dovanų – visai ne Kalėdos, – suniurzgė Džo, išsitiesusi ant kilimėlio.

– Kaip nesmagu, kai neturi pinigų! – atsiduso Megė, metusi akį į savo seną suknelę.

– Kokia neteisybė – vienos mergaitės turi galybę puikių daiktų, o kitos ničnieko, – šniurkštelėjusi su nuoskauda pridūrė mažoji Eimi.

– Mes turim tėtį ir mamą, ir viena kitą, – ramiai atitarė Betė, įsitaisiusi kampe.

Keturi maži veideliai, kuriais šmėsčiojo ugnies atšvaitai, nuo drąsinamų žodžių nušvito, tačiau tuoj ir vėl apniuko, nes Džo pasakė:

– Mes neturime tėtės ir turbūt dar ilgai neturėsime. – Ji nesaikė „galbūt niekad“, bet visos šitaip pamanė, juk jų tėvas ten toli, kur vyksta kautynės.

Akimirką visos tylėjo, galiausiai Megė pakiliai tarė:

– Juk žinot, kad mama pasiūlė atsisakyti kalėdinių dovanėlių todėl, kad žiema visiems bus labai sunki. Be to, jos manymu,

nederėtų švaistyti pinigų malonumams, kai šalis kariauja. Mes negalime nuveikti ko nors nepaprasto, bet kai ko atsisakyti galime ir turime tai padaryti su džiaugsmu. Bet aš lyg ir nejaučiu to džiaugsmo... – Megė papurtė galvą ir apgailestaudama pagalvojo, kiek gražių daikčių galėtų įsigyti, jei turėtų pinigų.

– Nemanau, kad mūsų santaupos ką nors pakeistų. Kiekviena mūsų turime po dolerį, armijai tai neką tepadėtų. Sutinku negauti jokios dovanos nei iš jūsų, nei iš mamos, bet jau seniai svajoju pati nusipirkti „Undinę ir Sintramą“, – pasakė knygų žiurkė Džo.

– Norėjau pirkti naujų gaidų, – tarė Betė ir taip tyliai atsiduso, kad išgirdo nebent tik židinio šepetys ir arbatinuko stovėlis.

– Nusipirksiu dėžutę spalvotų pieštukų, man jų tikrai reikia, – nusprendė Eimi.

– Mama nieko nesakė apie mūsų pinigus, juk ji nemano, kad turėtume atsisakyti visko. Kodėl gi mums nepasidžiaugti naujais daiktais? Esu tikra, mes to nusipelnėme sunkiai dirbdamos, – nusprendė Džo apžiūrinėdama batų užkulnius (jos manymu, taip daro tikri džentelmenai).

– Manau, tikrai esu to verta: pamanykit sau, tai bent džiaugsmas kiaurą dieną mokyti tuos įkyrius vaikišcius, kai taip ir knieti užsiimti kuo nors malonesniu, – vėl ėmė skųstis Megė.

– Man turbūt antra tiek sunkiau nei tau, – pasakė Džo. – Kažin ar tau patiktų valandų valandas praleisti uždarytai su nervinga sena dama, kuri be paliovos tave bara, ištiesai reikia nepasitenkinimą ir išerzina tave taip, kad galėtum iššokti pro langą arba apsižliumbti.

– Žinoma, nepadoru puikuotis kančiomis, bet, manau, baisesnio darbo, nei šluostyti dulkes ir plauti indus, nėra. Mano

rankos taip sustyra, kad visiškai nebegaliu groti, – žvelgdama į atšerpetojusius pirštus, atsiduso (šįkart tai pajuto visos) Betė.

– O man atrodo, kad nė viena iš jūsų nepatiriat tokių nuoskaudų kaip aš! – sušuko Eimi. – Juk jums nereikia eiti į mokyklą kartu su akiplėšomis, kurie erzina tave, jei neparuoši pamokų, šaiposi iš tavo suknelių, o tavo tėvui, jei šis nėra pinigų kapšas, prilipdo etiketę ir įžeidinėja dėl to, kad tavo nosis negraži.

– Jeigu turėjai omenyje šmeižia*, tai taip ir sakyk, ir nešnekėk apie etikečių lipdymą, tarsi tėtis būtų koks acto butelis, – nusi juokė Džo.

– Aš pati žinau, ką turėjau omenyje, ir nėra čia ko elgtis statyriškai. Reikia išmokti kuo daugiau gerų žodžių ir nuolat turtinti savo žodyną, – išdidžiai pareiškė Eimi.

– Mergaitės, baikit erzintis. Juk išties, kaip būtų gera, jeigu tėtis tuomet, kai buvom dar mažos, nebūtų praradęs pinigų, ar ne, Džo? Tik pagalvokit! Kokios laimingos ir klusnios mes būtume, jeigu nespautų jokie rūpesčiai! – pasakė Megė, atsiminusi tuos gerus laikus.

– O prieš kelias dienas sakei, kad mes laimingesnės už Kingų vaikus, nes jie be paliovos pešasi ir skundžia vienas kitą, nors ir turi pinigų.

– Taip, Bete, sakiau. Ir manau, kad tai tiesa – juk mes, nors ir tenka dirbti, gana linksmai leidžiame laiką ir esame tikros kietuolės, kaip pasakytų Džo.

– O taip, Džo mėgsta tokius posakius! – paantrino Eimi, metusi nepritarimo žvilgsnį į išstypėlę seserį, tįsančią ant kilimėlio. Džo kaipmat atsisėdo, susikišo rankas į kišenes ir pradėjo švilpauti.

* *Label* (angl.) – lipdyti etiketę, *libel* – šmeižti, juodinti. Eimi supainiojo šiuos du žodžius.

- Liaukis, Džo, juk šitaip elgiasi tik berniukai!
- Todėl ir aš taip darau.
- Man kelia pasibjaurėjimą nemandagios mergaitės, nė iš tolo neprimenančios damų!
- O aš nepakenčiu visų tų išsipusčiusių poniučių!
- „Sučiulbo paukšteliai savo lizdeliuos...“ – užtraukė taikdarė Betė, taip juokingai išsiviepdama, kad šaižias intonacijas netrukus pakeitė juokas, ir kivirčas tam kartui užslopo.
- Išties, mergaitės, jus abi reikėtų išbarti, – prabilo Megė, nusprendusi paauklėti jaunesnes seseris. – Juk tu pakankamai didelė, Džozefina, tad galėtum liautis krėtusi berniokiškas išdaigas ir pagaliau pradėti deramai elgtis. Kai buvai mažytė, viskas buvo kitaip, bet dabar tu jau užaugai, net plaukus susiseigi, kartkartėm galėtum prisiminti, jog esi dama.
- Ot ir nesu! O jeigu taip manai dėl to, kad susisegu plaukus, tuomet kol sueis dvidešimt, pinsiuos kasytes! – sušuko Džo ir, purtydama kaštoninius karčius, nusitraukė tinklelį. – Pykinti ima vien nuo minties, kad užaugus teks būti panele Marč: vaikščioti susisegus plaukus ir būti lepiei lyg šiltų kraštų gėlelė! Gana ir to, kad esu mergaitė, nors iš tiesų man mielesni berniukų žaidimai ir darbai, ir elgesys. Apmaudu, kad aš ne berniukas. O dabar išvis nepakenčiama: tiesiog degu nekantrumu būti su tėčiu, kovoti kartu su juo, bet ne – turiu sėdėti namie ir knibinėti mezinį, kaip kokia nukvakusi senė! – įsiaudrinusi Džo taip smarkiai papurtė mėlyną kojine, kad virbalai sutarškėjo lyg kastanjetės, o kamuoliukas nuriedėjo į kitą kambario galą.
- Vargšėlė Džo! Tai išties siaubinga, bet juk nieko nepakeisi; telieka tenkintis tuo, kad tavo vardas kaip berniuko, ir mums,

mergaitėms, tu atstoji brolių, – pasakė Betė, pasišiaušusią galvą, prigludusią prie jos kelių, braukdama ranka, kurios švelnumo nepagadino nei dulkių šluostymas, nei indų plovimas.

– O tu, Eimi, – tęsė Megė, – įsivaizduoji esanti nepaprasta mergaitė ir tuo baisiausiai didžiujiesi. Dabar tavo šneka tik juoką sukelia, bet būk apdairesnė, kitaip užaugusi būsi ne kas kitas, o tik išsipusčiusi žąsis. Man patinka dailios manieros ir sklandi kalba, bet tik tuomet, jei nesistengi būti panaši į damą: tavo absurdiški žodeliai man kelia neką menkesnį siaubą, nei Džo žargonas.

– Na, tarkime, Džo – tikras vaikėzas, Eimi – žąsis, bet man labai įdomu, kas gi aš? – paklausė Betė, pasiruošusi išklausti jai skirtą pamokslą.

– Tu esi meilutė, ir tiek, – švelniai tarė Megė, ir niekas jai neprieštaravo, nes „pelytė“ ištis buvo šeimos numylėtinė.

Daugumai jaunuųjų skaitytojų įdomu, kaip tas ar kitas žmogus atrodo, tad, pasinaudoję proga, keliais potėpiais brūkštelėsime portretus keturių sesučių, prieblandoje palinkusių prie mežginių. Už lango tyliai krito sniegas, viduje smagiai spragsėjo ugnelė; kambarys, kad ir senoviškas, buvo jaukus: ant sienų kabojo pora gerų paveikslų, lentynose surikuotos knygos, ant palangių žydėjo chrizantemos ir kalėdinės rožės; kilimas buvo jau išblukęs, o baldai visai paprastučiai, bet namuose tvyrojo jaukumas ir ramybė. Vyriausioji sesuo, šešiolikmetė Margareta, buvo tiesiog gražuolė – didelės akys, kupeta švelnių rudų plaukų, daili burna ir baltos rankos, kuriomis ji labai didžiavosi. Penkiolikmetė Džo buvo labai aukšta, laiba, įdegusi saulėje, kitiems ji primindavo kumeliuką, mat niekaip nesumojų, kur dėti ilgą rankas – kur

reikia, kur nereikia jos vis kliūdavo ir kliūdavo. Jos lūpos buvo tvirtai sučiauptos, savotiška nosis, o pilkos skvarbios akys, tai džiugios, tai rūščios arba mąšlios, rodos, verte perverdavo. Mergina buvo apvalainų pečių, didelių kojų ir rankų; didžiausia jos puošmena – ilgi vešlūs plaukai, tačiau, kad neerzintų, Džo dažniausiai sukišdavo juos po tinkleliu. Nedėmesingumas aprangai bei elgsena bylojo, kad ji visai neskuba tapti moterimi. Elizabetė – arba Betė, kaip visi ją vadino, – ši drovi trylikametė, švelniaplaukė, skaisčių akių, kalbėdavo tyliai, jos veidas spinduliavo ramybę, kurią vargiai pavyktų sudrumsti. Tėtis ją vadino „mažąja ramybe“, jai šis vardas išties tiko: atrodė, ji laiminga gyvena savo pasaulėlyje ir bendrauja tik su tais, kuriuos myli ir kuriais pasitikti. Jaunėlė Eimi buvo pati svarbiausia – bent jau pati taip manė. Ji visuomet elgėsi kaip tikra dama, jai be galo rūpėjo manieros, be to, buvo išbalusi kaip snieguolė, žydraakė, geltonų garbanotų plaukų, siekiančių pečius. Koks buvo sesučių būdas, tegu mielieji skaitytojai sprendžia patys.

Laikrodis išmušė šešias, ir Betė, žarstekliu pamaišiusi žarijas, padėjo prie židinio porą šlepečių, kad šios kiek sušiltų. Žvelgiant į šį seną nudrengtą apavą, mergaičių veidai nušvito: tuoj grįš mama. Megė baigė pamokslauti ir įžiebė lempą, Eimi neprašyta pakilo nuo krėslo, o Džo, pamiršusi nuovargį, atsisėdo ir stumtelėjo šlepetes arčiau liepsnos.

- Jos taip nutrintos. Mamutei reikėtų naujų...
- Aš nupirksiu jai už savo dolerį, – pasiūlė Betė.
- Ne, aš noriu! – paprieštaravo Eimi.
- Aš esu vyriausia... – pradėjo Megė, bet Džo ryžtingai nutraukė:

– Kol tėčio nėra namie, aš vienintelis vyriškis šiuose namuose, taigi aš ir parūpinsiu mamai šlepetes, be to, tėtis, iki pats grįš, prisakė man rūpintis mama.

– Štai kas, – tarė Betė, – Kalėdoms mes visos galim nupirkti ką nors mamutei, o ne sau.

– Kaip tu taip gudriai sugalvojai, brangioji! Ką gi mes jai nupirksim?.. – sunerimo Džo.

Akimirką buvo tylu, tada Megė, pažvelgusi į savo baltas rankas, tarė:

– Aš nupirksiu pirštinaites.

– Geriausias pasaulyje kareiviškus batus! – sušuko Džo.

– Keletą apnertų nosinaičių... – pasiūlė Betė.

– O aš nupirksiu mažą buteliuką kvėpalų, jai turėtų patikti; ir dar liks šiek tiek pinigų pieštukams, – pridūrė Eimi.

– O kaip visa įteiksim? – paklausė Megė.

– Sudėsime ant stalo, atsivesime ją ir žiūrėsime, kaip ji plėšia paketėlius. Prisimenat, darydavom taip per gimtadienius? – pasiūlė Džo.

– Taip... o aš taip bijodavau, kai ateidavo mano eilė: tada užsidedėjus karūną man reikėdavo sėdėti didžiajame krėsele ir priimti iš jų, žygiuojančių ratu, dovanėles... Kaip baisu būdavo jas išvynioti, kai visi taip žiūri... nors dovanos ir bučiniai man patikdavė, – atsiduso Betė, skrudindama duoną, gerokai įkaitusi.

– Tegul mamutė mano, kad mes perkam ką nors sau, o paskui ją nustebinsim, Mege. Rytoj pavakare reikės nueiti į parduotuvę, o dabar reikia surepetuoti Kalėdų vaidinimą, – viską surikiavo Džo, iškėlusį nosį, susinėrusi už nugaros rankas, rimtai žingsniuodama po kambarį.

– Turbūt tai bus paskutinis mano vaidinimas... esu jau per didelė tokiems dalykams, – pasakė Megė, kuri, užėjus kalbai apie vaidinimus, elgdavosi kaip tikra mažvaikė.

– O ne! Tu vaidinsi, kol išaugsi tą baltą suknelę: pasileidusi plaukus plasnosi po kambarį, švytint paaukuoto popieriaus karoliams, – šypsodamasi paprieštaravo Džo. – Tu pati geriausia mūsų aktorė; jeigu tu ne vaidinsi, nieko gero iš to neišeis. O dabar reikia repetuoti! Eimi, kaip bus su alpimo scena? Reikia išmėginti ką nors kita, nes alpdama tu virsti kaip pagaly.

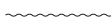
– Kad aš nemoku kitaip! Gyvenime nesu mačiusi ko nors alpstant, o jeigu virščiau taip, kaip tu, seniai būčiau visa nusėta mėlynių... Jei pavyks, nugriūsiu, jei ne – grakščiai susmuksiu ant kėdės, ir man visai nerūpi, kad Hugas nutaikė į mane tą savo pyškala, – atsiliesė Eimi. Ji buvo tokia lengva, kad pjesės pikta-darys lengvai ją pakeldavo, tad nors ir neturėjo ypatingų aktori-nių sugebėjimų, vaidinant ji buvo nepakeičiama.

– Žiūrėk, kaip reikia: sunerk rankas ir it paklaikusi bėk per kambarį rėkdama: „Rodrigai! Gelbėk mane! Gelbėk!“ – Džo klykdama nudundėjo per kambarį. Visos buvo sužavėtos.

Eimi nusekė iš paskos, bet ji buvo tokia nelanksti, taip sunkiai judėjo ir tiesė rankas, kad veikiau priminė mechaninę lėlę. Sprendžiant iš jos „ai!“, buvo galima pamanyti, kad ji įsidūrė adata pirštą, bet nei siaubo, nei baimės čia nebuvo nė ženklo. Džo, praradusi viltį, sudejavo, Megė prapliupo juoku, o Betei, įsistebeilijusiai į šią sceną, apdegė duona.

– Beviltiška! Kai reikės vaidinti, daryk, kaip išmanai, bet ne-siskųsk, kad žiūrovai juokiasi! Dabar tavo eilė, Mege.

Toliau viskasėjo kaip sviestu patepta. Donas Pedras be men-kiausios klaidelės išpyškino į du puslapius surašytus priekaištus

plačiajam pasauliui; ragana Hagar, palinkusi virš katilo, pilno rupūžių, murmėjo paslaptinius užkeikimus – net šiurpas per nugarą ėjo; Rodrigas įsirežęs sutraukė grandines, kuriomis buvo surakintas, o Hugas, graužiamas sąžinės priekaištų ir arseno, blaškėsi po kambarį, beprotiškai kvatojosi, kol galų gale numirė.

– Tai pats geriausias mūsų vaidinimas, – pasakė Megė, kai ką tik miręs piktadarys prisikėlė ir pasitrynė alkūnę.

– Kaip tau pavyko parašyti tokį puikų dalyką, Džo? Juk tu tikras Šekspyras! – sušuko Betė, visiškai tikra, kad pasaulyje nerasi talentingesnio žmogaus už jos seserį.

– Na, ne visai... – kukliai atsakė Džo, – žinoma, „Raganos praeiksmas: tragedija – opera“ – visai neblogas dalykėlis, bet aš mieliau statyčiau „Makbetą“. Ak, kad tik turėtume spąstus Bankui! Seniai jau noriu suvaidinti žudiką: „O! juk šis durklas nukreiptas į mane?!“ – sumurmėjo Džo išversdama akis ir grabinėdama ranka ore, taip buvo mačiusi darant tikrus aktorius.

– Ne durklas, o šakutė, ant kurios pasmeigta šyla mamutės šlepetė. Betė kiek pakeitė scenarijų! – pakomentavo Megė, ir visos keturios prapliupo kvatoti.

– Puiku, kad jums linksma, mergaitės, – pasigirdo malonus balsas nuo durų. Publika ir aktorės beregint pripuolė prie aukštos damos, kurios įdėmus žvilgsnis tarsi klausė: „Gal galėčiau kuo nors padėti?“ Jos apdaras buvo itin kuklus, tačiau elgesys toks orus, kad net vilkinti nemadingą kyką ir pilką apsiaustėlį mergaitėms ji buvo pati gražiausia mama pasaulyje.

– Na, brangiosios, kaip jums šiandien ėjosi? Taip buvo sunku sukrauti tas dėžes ir paruošti siuntą, kad net nespėjau papietauti. Ar kas skambino, Bete? Kaip tavo sloga, Mege? Džo, tu atrodai visai nusivariusi nuo kojų... eikš, pabučiuok mane, brangioji.

Čiauškėdama ponja Marč nusimetė šlapius drabužius, įsispyrė į šiltas šlepetes ir, klestelėjusi į krėslą, apkabino Eimi, po ilgus darbo dienas mėgaudamasi pačiomis maloniausiomis akimirkomis. Mergaitės subruzdavo, kiekviena norėjo nuveikti ką nors gera. Megė padengė stalelį arbatai; Džo atnešė malkų ir sustatė kėdes, grumdydama ir vartydama visa, ką tik paliesdavo; Betė tyliai ir ramiai zujo iš svetainės į virtuvę ir atgal, įnikusi į savo rūpestelius; o Eimi, įsitaisiusi motinai ant kelių, visoms vadovavo.

Kai visos susėdo prie stalo, ponja Marč nusišypsojo ir tarė:

– Po vakarienės jūsų laukia staigmena.

Atrodė, staiga nušvito saulutė. Mergaitės prajuko; Betė, pamiršusi, kad laiko sausainį, pliaukštelėjo delnais, o Džo mosikuodama servetėle garsiai sušuko: „Laiškas! Laiškas! Triskart valio tėčiui!“

– Taip, ilgas gražus laiškas. Tėčiui sekasi visai neblogai; atrodo, žiema nebus tokia sunki, kaip manėme. Jis siunčia jums ypatingą žinutę, mergaitės, – pasakė ponja Marč, plekšnodama per kišenę, kur, matyt, ir laikė šią brangenybę.

– Nagi, paskubėkit! Baik vaipytis ir zulinti pirštu lėkštę, Eimi, – paragino Džo, per tą skubą užspringusi arbata ir dar nudrėbusi ant kilimo sumuštinį (žinoma, sviestuota puse).

Betė daugiau nė nevalgė. Kol kitos skubomis dorėjo vakarienę, ji tyliai, svajodama apie būsimą džiaugsmą, nuslinko į kamputį.

– Mūsų tėtis tikras narsuolis, ar ne? Juk jis tapo karo kapelionu, nors ir buvo per senas tarnauti kariuomenėje, ir nebe toks stiprus, ar ne? – šypsodamasi samprotavo Megė.

– O, kad aš galėčiau tapti būgnininku ar sesele! Tada būčiau su tėčiu ir padėčiau jam... – giliai atsiduso Džo.

– Miegoti palapinėje, gerti iš skardinio puodelio ir visai neskaniai valgyti turbūt labai nemalonu... – pratarė Eimi.

– Kada jis grįš namo, mamute? – taip klausiant Betės balselis virptelėjo.

– Labai greitai, brangiosios, nebent susirgtų. Jis liks ten ir dirbs savo darbą, iki pajėgs, ir nereikėtų jo skubinti, kol neatliks pareigos. Na, paklauskite, ką jis rašo.

Mergaitės prisislinko arčiau židinio. Motina atsisėdo į didįjį krėslą, Betė susirangė prie jos kojų, Megė ir Eimi įsitaisė ant ranktūrių. Džo atsistojo už krėslo, kad niekas nematytų ašarų, jei laiškas būtų pernelyg graudus. Juk daugelis laiškų, ypač tie, kuriuos tėvai siųsdavo iš karo lauko, būdavo graudūs ir jaudinantys. Juose rašyta apie tai, kas vyksta stovykloje, kaip kareiviai žygiuoja ir ką veikia laisvalaikiu, retai teuzsimenant apie karo baisumus, pavojus ir sunkias akimirkas, kai trokšti būti kuo toliau nuo tų įvykių. Ir tik pačioje laiško pabaigoje prasiveržę jausmai paliudydavo, kaip tėvas pasiilgo namų ir savo mažųjų dukrelių.

„Perduok nuo manęs labų dienų ir pabučiuok jas už mane. Pasakyk, kad kas dieną apie jas galvoju, kas vakarą meldžiuosi, ir tik jų meilė ir prisirišimas nuolat palaiko mane. Kaip prailgo šie metai, kuriuos tenka praleisti toli nuo jūsų... tačiau nepamirškite, kad dirbant laikas eina kur kas greičiau ir prasmingiau. Žinau, mergaitės atmins mano žodžius, neapleis savo darbų, nepamirš pareigų ir įveiks visus sunkumus. Tad grįžęs dar labiau džiaugsiuos ir didžiulius savo mažosiomis moterimis.“

Dabar jau visos neištvėrusios ėmė šniurkščioti. Džo nė kiek nesigėdijo nuo nosies galiuko kaptelėjusios didžiulės ašaros,

Eimi, net nejudama, kad velia plaukus, įsikniaubė mamai į petį ir ėmė kūkčioti: „Aš tokia savanaudė! Bet tikrai pasistengsiu pasitaisyti, kad tėčiui, kai grįš, netektų manimi nusivilti.“

– Visos pasistengsime! – sušuko Megė. – Aš pernelyg daug galvoju apie tai, kaip atrodo, nemėgstu dirbti, bet pasistengsiu daugiau taip nedaryti.

– Aš irgi pabandysiu tapti maža moterim, kaip tėtis mane dažnai vadina, ir nebebūsiu tokia laukinė, ir dar – liausiuosi svajojusi apie tai, kas nepasiekiamo, ir atliksiu savo pareigas čia... – nutęsė Džo, vis dėlto pamaniusi, kad kur kas lengviau susiimti su koku maištininku iš pietų, negu sėdėti namuose ir mokytis gražaus elgesio.

Betė, nepratarusi nė žodelio, tylomis nusišluostė mėlyna kojine ašaras ir visu smarkumu puolė megzti – juk neverta atidėlioti gerų darbų, – nusprendusi, kad tėčiui kitąmet, kai grįš namo, tikrai neteks ja nusivilti.

Po Džo žodžių stoji tylą. Tada ponija Marč linksmi tarė:

– Mergaitės, ar prisimenate „Piligrimo kelionę“*, – kaip žaisdavote mažos? Aš pritvirtindavau jums ant nugarų krepšelius – jūsų naštą, įduodavau kepures, lazdas ir popieriaus ritinėlius ir jūs keliaudavote per visą namą, nuo rūsio – Chaoso karalystės – iki pat palėpės, kur statydavote Dangaus karalystę.

– Tai smagumėlis būdavo! Ypač kautis su šmėklomis, liūtais ir slinkti per goblinų slėnį, – Džo akys sublizgo.

– O man labiausiai patikdavo, kai ryšulėliai nukrisdavo nuo pečių ir riedėdavo laiptais žemyn, – tarė Megė.

* J. Bany „Piligrimo kelionė“.

– Smagiausia būdavo išlįsti ant stogo, kur saulė, gėlės, pavėsinės ir gražučiai maži daikteliai, stovėti ten aukštai ir dainuoti iš džiaugsmo... – nusišypsojo Betė, prisiminusi tą nuostabią akimirką.

– Aš neką teatsimenu. Tik tiek, kad rūsyje buvo labai tamsu ir baisu, o viršuje visada rasdavom pyragėlių ir pieno. Jeigu nebūčiau taip pasenusi, mielai žaisčiau ir dabar, – pasakė Eimi, „prislėgta“ savosios dvylikos metų naštos.

– Nėra žmogaus, per seno šiam žaidimui, mes žaidžiame jį visą gyvenimą. Mums prieš akis nusidriekia kelias, kuriuo turime nešti savąsias naštas; ieškokite gėrio ir laimės – tai padės įveikti visas kliūtis ir atves į jūsų pačių susikurtą Dangaus karalystę. Na, mano mažosios piligrimės, ar jau pasiruošusios pradėti savąją kelionę, kad tėvelis grįžęs galėtų jums didžiuotis?

– Tikrai, mama? O kurgi mūsų ryšulėliai? – paklausė Eimi, ši nepaprastai pedantiška jauna dama.

– Kiekviena jūsų ką tik įvardijot juos. Tik Betė ne. Gal ji nė neturi tokio ryšulėlio, – nusišypsojo motina.

– Turiu... mano ryšulėlyje sudėti neplauti indai ir dulkės, ir žmonių baimė, ir mergaitės prie gražių pianinų – aš taip joms pavydžiu...

Betės ryšulėlis buvo toks keistas, kad visoms sukėlė juoką, tačiau, bijodamos ją įžeisti, nediršo nė prunkštelėti.

– Iš tikrųjų, imkim ir padarykim, – mažliai nutęsė Megė. – Juk taip mes irgi mokysimės gerumo, o pasaka neleis pamiršti, ką nusprendėme.

– Šiąnakt mes buvom įklimpusios Nevilties liūne, o mama atėjo ir ištraukė mus – viskas kaip parankinėje mūsų knygoje.

Ir mums, kaip ir krikščionims, reikia žemėlapio, kad rastume ke-
lią. Tik iš kur jį paimti? – susirūpino Džo, nors ir džiaugėsi nauja
pramoga, bent trumpam pertrauksiančia darbo monotonią.

– Kalėdų rytą panaršykite po pagalvėm ir atrasite sau vado-
vą, – nusišypsojo ponias Marč.

Kol senoji Hana nurinkinėjo indus, mergaitės įsikarščiauv-
sios aptarinėjo naują žaidimą. Paskui teko imtis siuvimo reik-
menų dėžučių ir adatų – mergaitės siuvo paklodes tetai Marč.
Nors siuvimas paprastai sukeldavo nuobodulį, šįvakar nė viena
nedūsavo. Džo, kurios galvoje kirbėte kirbėjo įvairios istorijos,
ilgas siūles padalijo atkarpomis ir pavadino šias Europa, Azija,
Afrika ir Amerika – taigi darbas ėjo kur kas sparčiau, nes sese-
rys siūdomos pasakojo įvairiausias istorijas apie tas šalis, kurių
teritoriją tuo metu dygsniavo.

Devintą visi darbai buvo baigti, ir mergaitės, kaip buvo pra-
tusios prieš sugulant, uždainavo. Senasis pianinas pakludavo tik
Betei – švelniai spūsčiodama pageltusius klavišus, ji pritardavo
paprastoms mergaičių dainelėms. Megės balsas buvo skaidrus it
fleitos melodija, tad ji kartu su mama paprastai užvesdavo dainą.
Eimi čirpdavo lyg svirplys, o Džo dainuodavo taip, kaip įstengda-
vo, staiga užplėsdama tokią gaidą, kuri sugadindavo net ir pačią
gražiausią melodiją. Tai jos darė nuo seno – nuo tada, kai tik iš-
moko šnekėti. Šiuose namuose taip buvo įprasta – diena prasi-
dėdavo ir baigdavosi daina: motina, tikra dainininkė, sukdavosi
po namus, suokdama it lakštingala; mergaitės nubusdavo ir už-
migdavo girdėdamos įprastą, vis dėlto nenusibostančią melodiją.